

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 242/08-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. augusta 2008 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti M., s. r. o., Ž., zastúpenej advokátom Mgr. R. K., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Katastrálneho úradu v Ž., Správy katastra M., nevykonaním záznamu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva č. 4224, katastrálne územie M., do katastra nehnuteľností podľa právoplatného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 33/06 z 28. februára 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti M., s. r. o., o d m i e t a z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. apríla 2007 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti M., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Katastrálneho úradu v Ž., Správy katastra M. (ďalej len „správa katastra“), nevykonaním záznamu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva č. 4224, katastrálne územie M., a to stavby č. súp. (...) postavenej na parcele č. 459 a parcele č. 459 zastavané plochy a nádvoría vo výmere 1 381 m² do katastra nehnuteľností podľa právoplatného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 33/06 z 28. februára 2006.

Sťažovateľka uviedla, že je vlastníčkou označených nehnuteľností s tým, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu je ako vlastník týchto nehnuteľností v katastri nehnuteľností zapísaná iná právnická osoba, a to obchodná spoločnosť S., s. r. o., M. (ďalej len „S., s. r. o.“). Spoločnosť S., s. r. o., bola ako vlastník predmetných nehnuteľností zapísaná do katastra nehnuteľností na základe rozsudku Okresného súdu M. (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 C/115/04 zo 7. septembra 2005, pričom podľa sťažnosti *„Právoplatnosť tohto rozsudku bola zrušená rozsudkom NS SR č. 4 Cdo 33/06. Keďže bol toto jediný titul pre konštatovanie vlastníckeho práva spoločnosti S., s. r. o., je zrejmé, že zrušujúcim rozsudkom NS SR tento titul sa zrušuje, t. z. ako keby nebol nikdy právoplatný a teda neexistuje právny ani faktický dôvod pre stav zápisu v LV v prospech spoločnosti S., s. r. o.“*

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že *„Dňa 16. 5. 2005 sťažovateľka ako predávajúci zo Zmluvy o predaji časti podniku uzavretú s kupujúcim - spoločnosťou S., s. r. o., Ž., IČO: (...), zapísaná v OR OS Ž. v Odd.: Sro, Vl. č.: 16086/L podala na Katastrálnemu úradu Ž., Správa katastra M. návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Tým sa začalo vkladové konanie č. V 1601/2005, v ktorom až doteraz odmieta Katastrálny úrad Ž., Správa katastra M. povoliť vklad vlastníckeho práva v prospech kupujúceho - spoločnosti S., s. r. o. V rámci tohto konania došlo zo strany Katastrálneho úradu Ž., Správy katastra M. k niekoľkonásobným pochybeniam, čo bolo konštatované nadriadenými orgánmi Katastrálneho úradu Ž., Správy katastra M., resp. súdnymi orgánmi...“*

Za jedno z takýchto pochybení zo strany správy katastra považuje sťažovateľka «*rozhodnutie o zamietnutí vkladu zo dňa 10. 2006. Voči nemu sa sťažovateľka dňa 6. 3. 2006 odvolala, na čo Krajský súd Žilina rozhodol v rozsudku 10 Sp/10/2006 zo dňa 24. 7. 2006 o nezákonnosti rozhodnutia Správy katastra ako aj o tom, že rozsudok č. 5 C/115/04-80 zo 7. 9. 2005 „M., s. r. o. nezaväzuje, pretože nebola účastníkom uvedeného konania“*».

Ak Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v odôvodnení svojho rozhodnutia sp. zn. 10 Sp/10/2006 z 24. júla 2006 uviedol, že nevidí dôvod na nezapísanie vlastníckeho práva zo zmluvy o predaji časti podniku medzi nadobúdateľom a sťažovateľkou, podľa sťažovateľky to znamená, že pre „*Katastrálny úrad Ž., Správu katastra určil vlastníka nehnuteľností, ktorým je spoločnosť M., s. r. o.*

V tomto konaní bola účastníkom Správa katastra M. ako odporca, ako účastníkovi konania jej muselo byť rozhodnutie KS Žilina doručené, toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 4. 8. 2006, z čoho vyplýva, že minimálne toto bol prvý deň lehoty pre rozhodnutie o zázname vlastníckeho práva alebo oprave chýb v katastri nehnuteľností k predmetným nehnuteľnostiam.

Vedomosť o zrušujúcom rozsudku NS SR č. k. 4 Cdo 33/06 mala preukázateľne Katastrálny úrad Ž., Správa katastra M. však už dňa 3. 5. 2006 prostredníctvom podania uskutočneného navrhovateľom.“.

V opise skutkového stavu, v ktorom vidí porušenie svojho označeného základného práva, pokračuje sťažovateľka poukazom na to, že „*Dňa 3. 5. 2006... podala na Katastrálny úrad Ž., Správu katastra M. vyššie zmienený a priložený návrh na opravu chýb v katastrálnom operáte, čím sa začalo konanie č. X 103/2006. Katastrálny úrad Ž., Správa katastra M. vzápätí dňa 4. 8. 2006 konanie prerušila, pretože je podľa Katastrálneho úradu Ž. Správy katastra M. pre rozhodnutie v tomto konaní potrebné vyriešenie predbežných otázok spočívajúcich vo výsledkoch konania V 1601/2005 a X 32/2006. Toto prerušenie však bolo nezákonné a keďže sa voči nemu nemožno odvolať a nie je ani preskúmateľné súdom, sťažovateľka voči nemu podala Podnet na preskúmanie rozhodnutia Správy katastra M. mimo odvolacieho konania dňa 20. 10. 2006. (Preskúmanie tohto rozhodnutia mimo*

odvolacieho konania má mimoriadny charakter, nie je teda prekážkou pre konanie a rozhodnutie súdu podľa § 247 ods. 2 OSP, okrem toho až doteraz Katastrálny úrad Ž. na tento podnet sťažovateľky nereagoval). Správny orgán nijakým spôsobom, napriek žiadnym pochybnostiam o vlastníckom práve navrhovateľa, neuviedol skutočný stav do súladu so stavom zapísaným.“

Následne sťažovateľka podávala správe katastra opakované návrhy na vykonanie záznamu, resp. opravu chýb s tým, aby bola ako vlastníčka uvedených nehnuteľností zapísaná v katastri nehnuteľností.

Sťažovateľka sa ďalej zmieňuje o tom, že „Dňa 5. 10. 2006 podala spoločnosť S., s. r. o. návrh na začatie konania proti nečinnosti Správy katastra M. vo veci vkladového konania č. V 1601/2005 ohľadom predmetných nehnuteľností. Krajský súd Žilina uznesením č. 10 S 176/2006-13 zo dňa 8. 11. 2006 rozhodol, že Správa katastra M. v predmetnom konaní porušila zákon o uložil jej konat'. Krajský súd v Žiline v predmetnom konaní nemal pochybnosť, kto je vlastníkom nehnuteľností...“

Dňa 1. 12. 2006 rozhodla Katastrálny úrad Ž., Správa katastra M. o zamietnutí návrhu na vklad v konaní č. V 1601/2005, pričom účastníkmi právneho úkonu (zmluvy o predaji časti podniku) boli sťažovateľka ako vlastníka a nadobúdateľ - spoločnosť S., s. r. o. Katastrálny úrad Ž., Správa katastra M. nerozhodla o zamietnutí návrhu na vklad z dôvodu, že sťažovateľka nie je vlastníkom predmetných nehnuteľností a teda nemá právo s nimi disponovať, ale z iného dôvodu. Z toho vyplýva, že Katastrálny úrad Ž., Správa katastra M. vie, že vlastníkom nehnuteľností je M., s. r. o. a napriek tomu nesprávny zapísaný údaj nenapraví.“

Sťažovateľka vzhľadom na to, že správa katastra napriek jej úkonom vo veci nekonala, podala 16. februára 2007 krajskému súdu podľa § 250t a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) žalobu proti jej nečinnosti.

Vyslovenia porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa sťažovateľka domáha z dôvodu, že jej „ako vlastníčkovi predmetných

nehnutelností je upieraná orgánom verejnej správy katastrálnym zákonom reglementovaná riadna evidencia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a tým sťažovateľka nemôže vystupovať voči tretím osobám ako oprávnená osoba k nehnuteľnosti“.

Ústavný súd podľa sťažovateľky rozhodol už v skutkovo obdobnej veci nálezom sp. zn. I. ÚS 62/00 z 19. júna 2003, z ktorého sťažovateľka cituje jeho podstatné časti.

Okrem vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy požaduje sťažovateľka aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume minimálne 1 000 000 Sk, čo odôvodňuje najmä tým, že sa jej postupom správy katastra „fakticky odňala možnosť disponovať s nehnuteľnosťou vo svojom vlastníctve, čo potvrdzuje i konanie V 1601/2005, sťažovateľke sa odňala možnosť poberať z nehnuteľností zisk vo forme nájomného, ktorého poberateľom je v súčasnosti spoločnosť S., s. r. o. zapísaná ako vlastník predmetnej nehnuteľností. Spoločnosť M., s. r. o. mala v podnikateľskom úmysle nehnuteľnosť čo najhospodárnejšie využívať a tak zo svojho vlastníctva maximalizovať zisk. Spoločnosť M., s. r. o., sťažovateľka, navyše utrpela i tým, že kvôli chybnému postupu správneho orgánu sa stala bez svojej viny účastníčkou v mnohých súdnych a správnych konaniach (o. i. aj exekučného konania voči nej), čo ju nadmerne zaťažuje a vyžaduje si redukciu iných aktivít, ktoré sú jej základnou funkciou a právnym dôvodom jej vzniku, t. j. dosahovať zisk. Sťažovateľka postupom správneho orgánu utrpela i nemateriálnu ujmu vo vzťahu k svojim obchodným partnerom, nemožnosťou previesť, resp. prenajať nehnuteľnosť vo svojom výlučnom vlastníctve. I keď sú niektoré zo spomenutých zložiek spôsobenej ujmy sťažovateľky kvantifikovateľné ako priama škoda alebo ušlý zisk, ktorých sa bude sťažovateľka voči štátu domáhať, resp. sa už domáha, časť spôsobenej ujmy sa sťažovateľke vyčíslieť, určiť alebo v občianskom súdnom konaní pri zachovaní princípu rovnakého dôkazného bremena pre strany občianskoprávneho sporu preukázať nepodarí.

Preto sťažovateľkou uvedená suma plní aj funkciu reparácie za spôsobené nekvantifikovateľné zložky správnym orgánom zapríčinennej ujmy. Nepriznanie primeraného finančného zadosťučinenia by sťažovateľku znevýhodnilo oproti iným subjektom, u ktorých k závažnému porušeniu práva na inú právnu ochranu zo strany štátnych orgánov nedošlo, spomínanú nekvantifikovateľnú ujmu by musela kryť zo svojej inej hospodárskej činnosti.

Podľa mienky sťažovateľky by takto chápané primerané finančné zadostučinenie splňalo i preventívnu funkciu vo vzťahu k štátu a jeho orgánom a možným porušeniam základných ľudských práv a slobôd z ich strany v obdobných prípadoch v budúcnosti.“.

V súvislosti s tým sťažovateľka poznamenáva, že aj keď sa krajský súd snažil „v odôvodneniach vyššie zmienených a sťažovateľkou priložených rozhodnutí upozorniť na nedostatky v postupe Správy katastra M. a Správu katastra M. usmerniť v žiadanom smere dodržiavania zákonnosti a ochrany práv sťažovateľky, Správa katastra M. (i keď nezáväzná) právne názory Krajského súdu Žilina uvedené v odôvodneniach uvedených v rozhodnutí ignorovala“.

Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom správy katastra, a to nevykonaním záznamu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva č. 4224, katastrálne územie M., a to stavby č. súp. (...) postavenej na parcele č. 459 a parcele č. 459 zastavané plochy a nádvoría vo výmere 1 381 m² do katastra nehnuteľností podľa právoplatného rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 33/06 z 28. februára 2006 a priznal jej finančné zadostučinenie v sume 1 000 000 Sk.

Z priebežne sťažovateľkou predkladaných dokladov a doplnení sťažnosti vyplýva, že využívala ďalšie právne prostriedky v snahe dosiahnuť v prvom rade zápis sporných nehnuteľností na seba ako na ich vlastníčku a následne povolenie vkladu vlastníckeho práva k označeným nehnuteľnostiam v prospech obchodnej spoločnosti S., s. r. o.

Sťažovateľka okrem už spomínanej žaloby zo 16. februára 2007 podala krajskému súdu aj ďalšie žaloby proti nečinnosti správy katastra, ako aj návrh na uloženie pokuty za jej pretrvávajúcu nečinnosť, pričom krajský súd jej vo všetkých prípadoch vyhovel (ide o rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 21 S/28/2007 z 2. októbra 2007, ktorým uložil správe katastra konať a rozhodnúť v záznamovom konaní pod č. Z 2678/06, rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 21 S/26/2007 z 9. októbra 2007, ktorým uložil správe katastra povinnosť v lehote 15 dní konať a rozhodnúť v konaní č. X 103/2006 o oprave chyby

v katastrálnom operáte, rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 21 S/27/2007 zo 16. októbra 2007, ktorým uložil správe katastra povinnosť v lehote 15 dní konať a rozhodnúť v konaní č. X 300/2006 o oprave chyby v katastrálnom operáte, a rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 21 S/140/2007 zo 6. februára 2008, ktorým bola správe katastra podľa § 250u OSP uložená pokuta 50 000 Sk za pretrvávajúcu nečinnosť v konaní č. X 103/2006 o oprave chyby v katastrálnom operáte).

Sťažovateľka taktiež využívala všetky právne prostriedky a opravné prostriedky v konaniach pred orgánmi štátnej správy na úseku katastra nehnuteľností a 16. apríla 2007 podala aj podnet Okresnej prokuratúry M. (ďalej len „okresná prokuratúra“) na prešetrenie postupu správy katastra a na vydanie upozornenia prokurátora podľa § 28 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov, pričom okresná prokuratúra vyhodnotila podnet sťažovateľky ako opodstatnený a vyhovelá mu. Napriek tomu sťažovateľka neuspela v snahe dosiahnuť zmenu zápisu vlastníka v časti B listu vlastníctva č. 4224 pre katastrálne územie M.

Na základe výzvy ústavného súdu z 28. februára 2008 sa k sťažnosti vyjadrila správa katastra podaním sp. zn. 719/08 z 28. marca 2008, v ktorom odmietla tvrdenia sťažovateľky o porušení jej základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tvrdiac, že vo veci *„postupovala od začiatku v súlade so zákonom, pridržiavajúc sa ustanovení katastrálneho zákona, ktoré neumožňujú správnomu orgánu odchyliť sa od ich jednoznačného znenia“*. Vzhľadom na to označila sťažnosť za neopodstatnenú a navrhla, aby ju ústavný súd odmietol.

K vyjadreniu správy katastra sťažovateľka zaujala stanovisko v podaní z 1. augusta 2008, v ktorom odmietla predovšetkým správou katastra podaný výklad dotknutých právnych noriem ako nezákonný, *„neprihliadajúci na systematiku zákona a vykonávacej vyhlášky, na logiku predmetnej právnej úpravy...“*.

V závere svojho podania sťažovateľka uviedla, že *„Správa katastra M. rozhodnutím zo dňa 28. 5. 2008 určitým spôsobom (sťažovateľka podotýka, že pre ňu v konečnom*

dôsledku uspokojivým spôsobom) napravila dlhotrvajúci závadný stav tým, že rozhodla o povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech spoločnosti S., s. r. o. v konaní č. V 1601/2005. Urobila to presne v intenciách uvedeného v svojom vyjadrení - povolila vklad v prospech spoločnosti S., s. r. o., hoci ako zapísaný predchodca tejto obchodnej spoločnosti v rade vlastníkov je uvedená spoločnosť S., s. r. o., t. z. spoločnosť M., s. r. o. nebola vôbec pred zápisom spoločnosti S., s. r. o. zapísaná ako vlastník. Správa katastra M. takto postupovala zrejme s vedomím zrušujúceho rozhodnutia č. 4 Cdo 33/2006 NS SR a mnohých rozhodnutí KS Žilina konštatujúcich nesprávny postup tohto správneho orgánu. Napriek tomu, že sťažovateľka dosiahla svojím spôsobom nápravu hrubo protiprávneho stavu a aspoň týmto spôsobom bolo zrealnené jej do mája 2008 trvajúce vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, sťažovateľka musí stále trvať na svojej sťažnosti, nakoľko považuje postup správneho orgánu v období máj 2006 - máj 2008 za postup hrubo protiústavný a porušujúci jej práva a teda má za to, že za konštatovanie porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy SR Katastrálnym úradom Ž. Správa katastra M. je v danom prípade namieste. Sťažovateľka nežiada vo svojej sťažnosti Ústavný súd SR, aby v zmysle čl. 127 ods. 2 Ústavy SR zrušil rozhodnutie, opatrenia alebo iný zásah ako ani nežiada, aby Ústavný súd SR správny orgán zaviazal konať, obnoviť predchádzajúci stav alebo zakázal ďalej porušovať základné právo v zmysle Ústavy SR (na čo už v súčasnosti nie je ani dôvod). Samotné konštatovanie porušenia ústavného práva sťažovateľky je však podľa jej mienky namieste z viacerých dôvodov: môže napomôcť upevneniu dodržiavania ústavných garancií v postupe správnych orgánov v obdobných prípadoch v budúcnosti, takto vyslovený právny názor súdu môže napomôcť v súdnych a správnych konaniach občanom, ktorých práva sú štátnymi orgánmi porušované v ich efektívnej obrane proti obdobnému porušovaniu práv a pre sťažovateľku by takéto rozhodnutie malo význam v možnom zjednodušení domáhania sa svojich majetkových nárokov a reparácie majetkových škôd spôsobených protiústavným konaním správneho orgánu. Sťažovateľka takisto má za to, že by bolo v danej situácii spravodlivým, z vyššie uvedených dôvodov (ako aj z dôvodov vyjadrených v sťažnosti), priznanie primeraného finančného zadosťučinenia zo strany ÚS SR voči štátnemu orgánu.“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažnosť v čase, keď mu bola doručená, bolo možné odmietnuť pre nedostatok jeho právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože sťažovateľka nevyužila všetky možnosti domáhať sa nápravy v správnom súdnictve podľa § 244 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku a o jej žalobe zo 16. februára 2007 nebolo v tom čase ešte všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté.

V súvislosti s tým ústavný súd poukazuje aj na právny názor, ktorý je súčasťou jeho rozhodovacej činnosti, z ktorého vyplýva, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nepredstavuje právny prostriedok nápravy, ktorý by bolo možné využiť súčasne popri iných prostriedkoch nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii, ale že sťažnosť je prípustná

iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných právnych možností nápravy dôjde k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (IV. ÚS 21/02).

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že uvedené zákonné ustanovenie rozlišuje okrem iného aj osobitnú kategóriu návrhov, ktorými sú návrhy „zjavne neopodstatnené“. Týmto zákon o ústavnom súde v záujme účelnosti a procesnej ekonomie poskytuje ústavnému súdu príležitosť preskúmať v štádiu predbežného prerokovania návrhu (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) možnosť jeho prípadného odmietnutia jednak na základe obsahu namietaných právoplatných rozhodnutí, charakteru namietaných opatrení alebo iných zásahov, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv alebo slobôd navrhovateľa a z nich vyplývajúcich skutkových zistení, a jednak tiež na základe argumentácie, ktorú proti nim navrhovateľ v návrhu uplatnil, a to v prípade, že návrh prima facie nemá ústavnoprávny rozmer.

Ako vyplýva z citovaného vyjadrenia sťažovateľky z 1. augusta 2008, správa katastra rozhodnutím z 28. mája 2008 napravila sťažnosťou namietaný postup a rozhodla o povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech spoločnosti S., s. r. o., v konaní vedenom pod sp. zn. V 1601/2005. Podľa sťažovateľky tým došlo k náprave dlhotrvajúceho nevyhovujúceho stavu, čo považuje za uspokojivé riešenie. Napriek uvedenému však sťažovateľka na svojej sťažnosti naďalej trvá, „*nakoľko považuje postup správneho orgánu v období máj 2006 – máj 2008 za postup hrubo protiústavný a porušujúci jej práva*“, a preto je podľa nej deklarovanie porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy namieste. Navyše, sťažovateľka je toho názoru, že by vyslovenie porušenia uvedeného základného práva malo aj preventívny charakter, keďže by mohlo napomôcť upevňovaniu dodržiavania ústavných garancií v postupe správnych orgánov v obdobných prípadoch v budúcnosti.

Vzhľadom na to, že v priebehu konania o sťažnosti správa katastra návrhu sťažovateľky na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností vyhovel (hoci nie postupom zodpovedajúcim jej predstavám) a na základe zmluvy o predaji časti podniku uzatvorenej 16. marca 2005 medzi sťažovateľkou a obchodnou spoločnosťou S., s. r. o.,

rozhodla o povolení vkladu v prospech uvedenej obchodnej spoločnosti, bolo právoplatne skončené aj katastrálne konanie sp. zn. V 1601/2005 o zápise práva k nehnuteľnostiam vedeným na liste vlastníctva č. 4224 pre katastrálne územie M. Vzhľadom na to, že sťažovateľka medzičasom dosiahla to, čoho sa v konečnom dôsledku domáhala svojou sťažnosťou v konaní pred ústavným súdom, teda účel sledovaný jej sťažnosťou sa naplnil, je zrejmé, že prípadné preskúmanie namietaného postupu správy katastra týkajúce sa tohto už skončeného konania stratilo v čase predbežného prerokovania sťažnosti akékoľvek opodstatnenie.

Eventuálne vyhovenie návrhu by v súčasnosti nemalo vo vzťahu k namietanému konaniu žiadnu relevanciu. Vzniknutá situácia je v teórii a praxi ústavného súdnictva označovaná výrazom „mootness“ (pozri Barron, J., Dienes, C.: *Constitutional Law*. 4. vyd., St. Paul 1995, s. 83-85) alebo ako nedostatok podmienky bezprostredného a trvajúceho zásahu (unmittelbare und gegenwärtige Betroffenheit) v praxi Spolkového ústavného súdu (napr. K. Schleich: *Das Bundesverfassungsgericht*. 3. vyd., München 1994, s. 142150), t. j. stav, keď už spor skončil alebo bol vyriešený inak, a so zreteľom na princíp minimalizácie zásahov do právoplatne skončených konaní a hospodárnosť konania už nemá ďalší zmysel v konaní v danej veci pokračovať.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel v okolnostiach tohto prípadu k názoru, že za danej situácie sa námietka porušenia základného práva sťažovateľky posunula do výlučne akademickej roviny a v takýchto prípadoch sa teória i prax ústavných súdov vyhranene prikláňa k odmietnutiu v takejto veci rozhodovať (pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Českej republiky z 8. septembra 1999, sp. zn. IV. ÚS 122/99, publikované v *Sbírcce nálezů a usnesení Ústavního soudu*, zväzok č. 15, uznesenie č. 56, str. 315 a nasl.), pretože tu chýba možnosť bezprostredného a trvajúceho zásahu, ktorý by mohol mať vplyv na pozíciu sťažovateľky. Ak je sťažovateľkou namietaný zásah do jej ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv alebo slobôd, potom musí byť tento zásah výrokcom meritórneho rozhodnutia ústavného súdu odstrániteľný, avšak v danej veci táto podmienka splnená nie je, pretože nevyhovujúci stav, ktorý viedol k podaniu sťažnosti, už aj podľa samotnej sťažovateľky pominul, a to zjavne aj za účinného prispenia

jej samotnej, keďže za tým účelom využila všetky právne prostriedky, ktoré mala k dispozícii.

Aj napriek tomu, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy plní okrem funkcie subjektívnej ochrany základných práv a slobôd do značnej miery i funkciu objektívnu, ani táto skutočnosť nemôže znamenať, že by sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby mohla v zmysle uvedeného opodstatnene smerovať proti neaktuálnym a už netrvajúcim zásahom orgánu verejnej moci do jej základných práv alebo slobôd, teda takým zásahom, ktorých tvrdené negatívne dopady vo vzťahu k sťažovateľke nemohli už v čase predbežného prerokovania sťažnosti pretrvávajúť a vyvolávať v osobnej sfére sťažovateľky ujmu.

Za tohto stavu považoval ústavný súd preskúvanie namietaného postupu správy katastra v rozsahu navrhnutom sťažovateľkou za neodôvodnené, a preto jej sťažnosť odmietol na neverejnom zasadnutí pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodovanie o ďalších nárokoch sťažovateľky uplatnených v jej sťažnosti je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 3 ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti osobitne nezaoberal.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. augusta 2008